

16. Theophilus undrade högelig, Hvar
den härliga frukten war tagen; Då
slik på jorden omöjelig War funnen
intill den dagen Han tänkte uppå huru
han också En sådan frögd kunde winna,
Som allt här till hade farit will, Och
sig ej kunnat besinna.

17. Uti den sanna Christna tro Låt han
sig straxt underwisa, Som då i hans
hjerta började gro Begynte sin Jesum
prisa. Med ett gladt mod sitt lif och blod.
För Jesu Christi lära, Uppoffrade wäl
och frälste sin själ Sin Gud till lof och
ära.

18. O! att wi kunde tacka vår Gud,
Som wi det borde göra Och wörda hans
heliga lag och bud Och ej oss låta förfö-
ra. Uti vår nord utaf Guds ord wi
fågne oss allesamman I lust och nöd in
till vår död Det oss skall trösta Amen.

1525

Twenne mycket ömfliga
alldeles nya

W i s d r,

Den Första:

Rörande mordet, som skedde på Skarpan
i St Lars Socken och Östergöthlands
Län, natten emellan den 6 och 7 October
år 1821, författad af ett åsyna Wittne;

Ett rysligt mord wi skåda fick, 1c.

Sjunges som: O Jesu Christ Din Nåd bete, 1c.

Den Andra:

Om den sköna Dorothea;

När två gånger hundra från
Christi bord, 1c.

Sjunges som: Swad min Gud will, 1c.

L i n k ö p i n g, 1822.

i Petre och Abrahamsons Boktryckerie.

Kostar 1 skilling Banco.

Den Första:

I.
Ett rysligt mord wi skåda fick, Helt sent
en Lördags-afton, Då hwar och en till
hvila gick, Men wet ej att på trakten
Fanns mördare, som gick på lur, Liksom
de leda rofve-djur Sitt rof i mörkret söker.

2. Ett rysligt skrik, en Qwinnoröst,
Och utur sömnen wäckte, Des rop war
utan någon tröst, Hon bad wid Gud Alls-
mäktig: Låt upp! låt upp! i Jesu Namn!
De mördat har min kära Man, Och jag
är illa sårad.

3. Med håpnad och Förskräckelse, Wi
upp af sängen sprungo; Att se den arma
Qwinnans nöd Des blod i strömmar
runno, Des sår förbandts med största
hast, Och sedan wi förutan rast, Går att
den grymhet skåda.

4. En mördad Far ett Barn förskräckt,
Wi uppå stället funno, Fem djupa sår
hans kropp betäckt Hwarutur blodet run-

no; Men detta war dock icke nog, Ett mordiskt skott hans lif astog, Som gått igenom hufwurt.

5. Till Lånsman gingo genast bud,
Hur saken war tillgången, Och häanden
skickades af Gud, De bostwar snart blef
fångna. Fem fingo wi på nästa dag, Som
fördes uti godt förwar; Den siette war
på flykten.

6. Nu är de gripna allihop Och sitter
uti hånke, Men än har ingen bättring
gjort, Men himlens Gud Allsmåttig!
Du rör dem med Din starka hand Och
lösa deras syndaband Att de sitt brott
bekänna.

Den Andra:

I.
När två gånger hundra från Christi
börd, Och sju skrefs med åttatio, En gjer-
ning skedde allom ohörd, Som tänkte sig
leswa frie. På en wiß dag med stort
misslag, Af många de Christnas mun-
nar, Man hörde stor låt och mycken gråt,
För de barbariska hundar.

2. En jungfru af Adelig stamma och
blod, Hvars wackra namn war Dorothea,
Gudfruktig och from och allom god, En

Rachel och icke en Lea. Guds gåfwa stor
för Far och Mor Af hwilke Hon sitt namn
hade Ryshet och dygd med allskjõns blygd,
Hon måst sitt sinne pålade.

3. Föräldrom sin hon lydig war, Hølt
dem i heder och ära, För dem eit wördsamt
sinne bar, Men måst den heliga lära, Med
högsta iv i all sin tid, Sin Gud hon älskad
af hjerta, All werldslig prackt hon höll i
förackt, Ej frucktade dödsens smärta.

4. Hon älskade altid det dygdigt war,
Och det utaf reno hjerta, Till odgd hon
en styggelse bar, Ty det gjorde henne stor
smärta, Stucktigt snack som Gudlöst pack
De bruka uppå sin tunga, Dess dygdiga
själ hon wiste fullwäl Bortskämmer båd
gamla och unga.

5. En dag hon ifrån Scholan gick,
Lands-Försten henne mänd skåda, Stor
kärlek han till henne fick, Af en het ål-
skogs klåda. Pänningar, Gull och trohet
hull, Och hwad hon wille begära Här
uppå jord han med sitt ord Tillbød sig
henne föråra.

6. Hon sade nådige Herre ack! nej, En
brudgum jag mig har trolofwat, För he-
la werlden jag kan det ej, Så hafwer han
mig begåfwat, Jesus Guds Son mig till
stor mohn, Sig sjelfwan hafwer mig gif-
wit, Han i mig bor jag säkert tror Ty
får jag det ewiga lifwet.

7. När han med orden ond och god
Allsintet kunde uträtta, Med det menlö-
sa färets blod Sitt nöje han då wille
mätta. Men i des we och grämelse,
När hon war fången och bunden, Des
tro fans klar och uppenbar, Lik gullet
som pröfwas i ugnen.

8. Hon ömkeligen slagen wardt, Hon
pintes och hudflängdes, Dock bles hon ej
på bröstet swart, När de med sacklor
brändes: Den lilla hop som Christi dop,
Anammat, ej utan wända, Med suck och
gråt och mycken låt Des jammer mände
åskåda.

9. Theophilus den Cantseles Hörd Jung-
frun illa sig gifwa, Han sade: du wist
tokot är, som will dig låta aflifwa. Din
lära osann det wet hwar man, Dig då-
ra mände och swika, Afstå med hast den
swåra last, Så kan du döden undwika.

10. Den Jungfru swarade med fritt
mod Det må du icke begära, Jag låter
gjerna mitt unga blod, Mig döden ej kan
förfära. Jesus min för pinan sin På
korset mände utstånda Förutan brist mig
hjelper wist Ifrån min sorg och wända.

11. Hon sade Gudi ske lof och pris.
Om jag mig låter här döda, Jag kom-
mer snart i Paradis, Bland rosor hwi-
ta och röda, På knä hon stod med ett
friskt mod Och bad med suck och tårar:

O! Jesu min wän i himmelen Fräls mig
från werldsens dårar.

12. Theophilus swarade utan tukt, O!
jungfru när i dit kommen, Så sänder
mig af den goda frukt I der för Eder
då finnen. Hon swarade: jag i denna
dag, Skall eder till tjenst det göra, O!
Jesu min af kärlek din Du wärdes mig
bönhöra.

13. Min Gud af nåde du hos mig blif,
Till dig jag mig nu wänder, I dödsens
stund mig ej öfwer gif, Min anda jag till
dig uppsänder. Far wal o! werld med all
din flard, Hos mig du intet winner, I
himmelen min själawän Med frögd jag
igenfinner.

14. När hon med swärdet aflifwad war,
Ett skinande barn framkommer, En korg
det uppå armen bar, Med sköna rosor och
blommor. Theophile, det sade, se, Doro-
thea dig detta tillsände, Swar om du bad
då hon helt glad, Från werlden till Pa-
radis lände.

15. Nu står hon inför Herrans thron.
I snöhwita silkeskläder, Och med Guds
änglar en ljuflig ton Hon sjunger nu hel
och orådder. Den stora frögd i himla
högd Hon åger, alsingen beskriwer. O-
sägeligt godt förutan mått Gud sine barn-
der gifwer.